

PSYKADÉLKO

a jeho příběhy

napsal Oldřich Kapoun

ilustrovala Bára Puletz

PINKADÉLKO

A JEHO PŘÍBĚHY

Napsal: Oldřich Kapoun
Ilustrovala: Bára Puletz

OBSAH

PINKADÉLKO	2
PINKADÉLKO A ŠKOLA	5
PINKADÉLKO A DĚVČÁTKO	12
PINKADÉLKO A LES	19
PINKADÉLKO A KOUZELNÝ PRAMEN	22
PINKADÉLKO NA ZÁMKU	26
PINKADÉLKO A HLUČÍN	31
PINKADÉLKO A RŮŽE	35
PINKADÉLKO Z JEZERA	38
PINKADÉLKO A VELIKONOCE	42
PINKADÉLKO A VÁNOCE	46
PINKADÉLKO A SKÁLY	51
PINKADÉLKO A BESKYDY	57
PINKADÉLKO A DĚTI	62

PINKADÉLKO A ŠKOLA

Bylo horké léto a děti si hrály u Pinkadélkova dubu. Skotačily v blízkém potůčku, kde na sebe stříkaly vodu a stavěly mlýnky. Všechno bylo zalité sluncem a na obloze ani mráček.

„Zítra je pondělí prvního září a jdeme do školy. To bude zase legrace,“ těšily se děti. Anička a František jdou už do druhé třídy. Škola je bavila, protože tam měli hodně kamarádů a protože tam byla velká zábava.

„Já bych chtělo jít s vámi také do školy,“ žadonilo Pinkadélko.

„Budu velice hodné a nenápadné.“

„Ale jak to chceš udělat, když jsi tak maličké a navíc jsi nechodilo, ani do první třídy. Nebudeš nám stačit.“

„Děti, já se budu moc snažit, abych to všechno dohnalo. Víte, že umím trochu číst?“ chlubilo se Pinkadélko.

Anička se zamyslela a pak řekla:

„Tak dobrá. Zítra o půl osmé před školou, ano?“

„A nezapomeň si vzít svačinku,“ dodal František.

Na druhý den ráno, už v sedm hodin, stálo Pinkadélko před školou a vyhlíželo své kamarády. Přesně o půl osmé tu byli. Anička měla krásnou květovanou sukénku, modrou blůzku a ve vlasech rudou mašli. Na zádech nesla nádhernou aktovku. Tu ji Pinkadélko velice závidělo. Také by takovou chtělo. František měl tmavě modré kalhoty

a bílou košili. Na zádech měl také velmi pěknou aktovku. Ve třičtvrtě na osm se konečně rozezněl zvonek a děti začaly stoupat po schodech.

„Kampak, kampak cvrčku,“ ozvalo se nad Pinkadélkem. To školník Metlička hlídal, aby nikdo nepovolaný nevěšel do budovy.

„Do které třídy patříš?“ zeptal se.

„Prosím do druhé,“ řeklo neohroženě Pinkadélko.

„Aha, tak to je v pořádku,“ řekl Metlička a pustil Pinkadélko dál.

Třída byla nádherná. Na stěnách visely obrázky znázorňující jednotlivé lidské činnosti, ale také abecedu. Za lavicemi byly vyblýskané židličky, před tabulí byla velká katedra, za kterou sedávali učitelé. Pinkadélko se schoulilo do poslední lavice ke dveřím, aby bylo co nejméně nápadné. Čekali, co se bude dít. Za chvíli se rozrazily dveře a dovnitř se začaly hrnout děti. Usedaly za lavice, jak byly zvyklé. Po chvíli zazvonilo a dovnitř vešla paní učitelka, v béžovém kostýmku a v klopě měla růžičku. Děti ji pozdravily povstáním.

„Sedněte si,“ řekla.

„Vítám vás v novém školním roce. Doufám, že se vám bude dařit tak, jako vloni. Přepokládám, že jste si o prázdninách odpočinuli a že budete mít dosti sil do další práce,“ dodala.

„Tak se do toho pustíme, začneme čtením.“

„Otevřete si čítanky a kdopak nám přečte první stránku?“

„Já, já, já,“ hlásily se děti

„Tak třeba František.“

Ten začal slabikovat první stránku. Šlo mu to docela pěkně a paní učitelka ho před všemi dětmi, pochválila.

„A kdo další?“ zeptala se. A zase se hlásila spousta dětí. Jenom Pinkadélko ne.

„A copak, ty tam vzadu, umíš také tak pěkně číst?“

„Víte, já se teprve učím,“ přiznalo Pinkadélko, ale přes všechny ostych se pustilo do slabikování.

„No vidíš, jak ti to jde. Tak za to, že jsi byl tak snaživý, ti dávám jedničku,“ řekla paní učitelka a chtěla napsat známku do notýsku.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se.

„Pinkadélko.“

„Jé, to je legrační jméno,“ volaly děti.

„No tak, no tak,“ tišila je paní učitelka.

„Tak milé Pinkadélko, dávám ti jedničku.“

„Moje první jednička,“ vykřiklo Pinkadélko a zajiskřilo. Děti se zaradovaly a chtěly po něm, aby to zopakoval. To však vědělo, že se to ve škole nehodí. Paní učitelka je uklidnila, zazvonilo a byla malá přestávka.

Po ní byl zeměpis. Přišel pan učitel, nesl globus a pár knížek.

„Dneska vám budu vyprávět o Africe,“ řekl a postavil globus na stůl. Ukázal na něm, kde Afrika leží a jak je veliká. Potom začal vyprávět o zemi s názvem Kongo.

„Teče v něm stejnojmenná řeka a je v ní rozsáhlý prales. V něm žije mnoho zvířat, hlavně opice, papoušci a sloni,“ vykládal. V tom Pinkadélko dostalo nápad. Sáhlo do své torničky pro kouzelnou hůlku, zamávalo s ní a světe div se. Před tabulí se objevilo hejno opic. Skákaly a vřiskaly na celé kolo. Nad nimi se vznášeli pestrobarevní

papoušci a vypadalo to jako v opravdové džungli. Za dveřmi se ozvalo troubení. Udivený pan učitel je otevřel a vešel slon. Mával chobotem sem a tam a plácal obrovskýmá ušima. Děti výskaly radostí.

„Pinkadélko , to se ti opravdu povedlo,“ volaly.

„Tady názorně vidíte ta zvířata,“ přitakával pan učitel.

„Pěkně si je prohlédněte, ať si je dobře zapamatujete,“ dodal.

„Ale teď už by to stačilo, buď tak hodný chlapče a zase ta zvířata odčaruj,“ řekl. Pinkadélko vyndalo z mošničky kouzelnou hůlku a zvířátka odčarovalo.

„Tak za tuto skvělou ukázkou, si zasloužíš jedničku,“ pravil pan učitel a vyndal notýsek.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se.

„Pinkadélko, Pinkadélko,“ volaly děti. A tak pan učitel dal Pinkadélku druhou jedničku. To se zapýřilo a zajiskřilo. Za chvíli se ozval zvonek a hodina skončila. Byla velká přestávka.

Děti si vyndaly svačiny a pustily se do jídla. Pinkadélko sáhlo do mošničky, vyndalo chleba se sýrem a jablíčko a že se do toho pustí. Když v tom si všimlo, že Jakub nemá nic.

„Kubo, chceš chleba se sýrem a půl jablíčka?“ zeptalo se.

Kuba radostně přikývl a tak se rozdělilo o svou svačinku s Jakubem.

Po dalším zvonění začal přírodopis. Paní učitelka vešla a nesla si v ruce vycpanou sovu a kunu. Začala vyprávěním o lese, jak tam ta zvířátka žijí, co jedí, jak se chovají, jak přezimují.

Pinkadélko to chvíli poslouchalo, ale pak sáhlo do mošničky pro kouzelnou hůlku a světe div se, sova i kuna obživly. Sova si nejprve promžourala oči, pak zamávala křídly a obletěla třikrát třídu. Pak přistála paní učitelce na rameni. Ta se úžasem až zapotila. Kuna mezi tím vyběhla ze svého podstavce, udělala dva kotouly a zase se vrátila na místo.

„Co to je? Co se to děje,“ ptala se paní učitelka.

„To dělá Pinkadélko svojí kouzelnou hůlkou,“ volaly děti.

„Nu dobrá, tak si dobře prohlédněte ta zvířátka živá, ale já je budu muset vrátit do kabinetu vycpaná,“ řekla.

„Dobrá,“ řeklo Pinkadélko a mávlo kouzelnou hůlkou. Zvířátka se vrátila na své místo a zase byla nehybně vycpaná, jako před tím.

„Za takovou ukázkou ti dávám jedničku,“ řekla paní učitelka a Pinkadélko pýchou znovu zajiskřilo. Paní učitelka vyprávěla dětem ještě o jezevci, lišce, zajíci, vráně a dalších lesních tvorech, až zazvonilo.

„Pinkadélko, udělej ještě nějaké kouzlo,“ žadonily děti o přestávce. A opravdu. Vytáhlo kouzelnou hůlku a mávlo s ní. Pod okny se začaly ozývat neznámé hlasy, trubení, cinkot kopyt a líbezná hudba. Děti se nahrnuly k oknům a co vidí. Před školou jde průvod rytířů na nádherně zdobených koních a v čele král. Na hlavě má zlatou korunu, na ramenou hermelín a rudý plášť. Vedle něho jede spanilá paní na bělouši, kolem poskakují dvorní šašci a všechno to uzavírá ryčná kapela.

„To je ale krása. Škoda, že už zase zvoní,“ řekly děti a Pinkadélko máchlo svojí kouzelnou hůlkou. Průvod zmizel.

Poslední hodinou bylo kreslení. Na to se Pinkadélko těšilo nejvíce. Vešel pan učitel a rozdál dětem barvy, štětce a čtvrtky.

„Namalujte to, co jste zažili o prázdninách,“ řekl. Děti se pustily do práce. Malovaly domečky, rybníčky, moře, lodě a ještě mnoho dalších věcí. Pinkadélko dlouho přemýšlelo, co má malovat, až pak na to přišlo. Namaluje Aničku a Františka, jak si staví vodní mlýnky před jeho dubem. A protože se mu to náramně povedlo, dostal spolu s ostatními dětmi čtvrtou jedničku.

Domů se mu to šlo krásně.

PINKADÉLKO A DĚVČÁTKO

Když se děti prosnily do borůvkové zahrady, zůstávalo za beránkem na stromech cinkání a barevné jiskérky.

„Počkej přeci,“ volala holčička,

„Chci si tě jen pohladit.“ A rozběhla se za ním. Z kopečku to šlo krásně. Dokonce tak krásně, že ji to nadnášelo, až vzlétla. Nad chaloupkou úplně zapomněla, že si chtěla pohladit beránka.

„Ani jsem nevěděla, že to umím. Vždyť teprve začínám číst,“ pomyslela si.

„Jak to děláš, Pinkadélko, vždyť jsem se vůbec neučila létat? Haló, Pinkadélko, slyšíš?“

Ale všude jen voněly rozkvetlé stromy a mezi nimi dole zvonilo bílé stádo. Stromy vypadaly jako keřiky borůvek a sluníčko tak příjemně hřálo, že se ani nechtělo dolů. A proč také? Vždyť jsem ještě nikdy nebyla, ani za naší zahradou. A rozlétla se k dubovému potůčku. Nad tůněmi se barvy promíchaly do voňavého mechu s jahodami. Když se ho dotkla bosými chodidly, velice to lechtalo. Byla to taková hebounká legrace, že to zkoušela znovu a znovu, až se začala docela nahlas smát. A protože se jí to opravdu líbilo, sedla si do mechu k jahodám a jedla, až ji ty vůně uspaly.

Prosnila se až do té tůňky a očima vody se dívala na pstruhy, bělice a strejdu raka. Hladinu laskaly konečky kapradí a trav. Keře si

namáčely jen zelené výhonky. Líbaly hladinu za tu vláhu. Kousíček dále se rozkročil statný dub a pevně svíral kořeny břeh, aby voda neodnesla vydrám domov. Ty hašteřivé potvůrky si nedaly ani na chvílku pokoj. Pořád se chichotaly a převalovaly se pod hladinou i nad ní tak dlouho, až se zapomněly nadechnout a zakuckaly se. A šup – v tu ránu byly zpátky v noře a dělaly, že čekají na maminku, co přinese z lovu. I ten starý dub se tomu trochu zasmál, až mu pár lístků spadlo na hladinu. To byly vzkazy pro vydru, která lovila dole u jezu, že je nejvyšší čas se vrátit, protože ti rozpustilí rošťáci dub lechtají do kořenů, že snad neudrží žaludy. Však také jeden z žaludů žbluňknul těsně vedle holčičky, když pod ním plula.

„Ach ano, já jsem jako voda. Plynu si, ale co víc – teču k pramenům. A co tu je kamarádů. Jak to, že mi to jde, když neumím ani plavat?. To jsi ty, Pinkadélko? No tak, odpověz mi prosím. Je to ale krása – podívej se, tady pod kamenem taky někdo je. Dobrý den, pane chrostíku. Nashledanou, paní škeble. Vy se tak krásně usmíváte. To asi pro tu perlu, že? Až budu zpátky nahoře, nikomu ji neprozradím. Ach Pinkadélko, kdybych tak mohla vidět pramen. A jen to pomyslela, začala stoupat mezi kameny. Vody bylo čím dál méně, až se přehoupla přes poslední oblázek do skalní štěrbiny. Tam to zurčelo tichoučkou hudbou, do které pinkaly bublinky jako z limonády a dělalo to takovou písničku, kterou znala od maminky. Nikdo ji neslyšel celou, protože nikdy nekončí, ale krásně se při ní usínalo.

„Vstávej, děvčátko, cililink. Chceš vědět, odkud se ta voda bere? Podívej se na dno. Co vidíš?“

„Vidím, jak se čerí písek a na chvílku jakoby se zatřpytilo. Myslíš, Pinkadélko, že tam něco je? Kéž bych se tam mohla podívat.“ Propluli pod skálou až k jejímu tajemství. Byla tam veliká jeskyně s podzemní řekou a jezírky. To, ze kterého vystoupili, bylo smaragdové a uprostřed stál aragonitový sloup. Vypadal jako vysoký dort, na který s vrchu kapala voda. Občas místo kapky na něj spadl smaragd, a proto byla voda taková. Vycházela z něj slabá záře. Na stropě poskakovala perleťová prasátka, jak se hladina zvlnila, když z ní vypluli. Sousední jezírko zářilo tyrkysem. Ze stropu se do něj snášely růžové krápníky. Lehounce zářily jako večerní červánky. Řeka šuměla něco o daleké pouti, která ji čeká, a naslouchala té krásné hudbě. Přicházela z dálky a naplňovala celou katedrálu hedvábnými tóny. Na konci té jeskyně seděla zlatovlasá paní před velikými varhanami ze stříbrných krápníků. Seděla otočena zády a zářivé vlasy jí splývaly až na zem, kde se měnily v řeku.

„Dobrý den, paní. Vy jste královna?“ zeptala se holčička. Paní se pomalu otočila, usmála se a řekla:

„Ne, nejsem královna. Víš, já jsem řeka a učím vlnky zpívat. Ony jsou to takové jiskérky jako ty, a proto je musí někdo učit.“

„A mě byste to taky naučila?“ zeptalo se děvčátko

„Vždyť to už dávno umíš sama, jenom o tom nevíš,“ řekla ta krásná paní a pohladila ji.

„A jak se jmenujete, paní?“ zeptalo se děvčátko.

„Lidé mi říkají Barborka, protože hlídám poklady Země a dávám pozor na havíře, aby se jim nic nestalo. Jestli chceš, sedni si ke mně a poslouchej. Zahraji jen pro tebe, ano.“

A byla to taková nádhera, že si děvčátko opřelo hlavu o zlaté vlasy, oči se mu pomalu zavřely a zvolna odplouvalo zpátky nahoru. Stoupaly vzhůru tiše a průhledně, až se políbily s oblohou. Ulehly na vrcholky bělostných oblaků a dívaly se do blankytu. Kolem nich rostly hrady z vaty. Věže se šplhaly ke slunci ve stoupavých proudech a měnily tvary každým okamžikem.

„Vidíš, Pinkadélko, z té věže se stal bělouš. Ne, už je to orel. A teď je to brána a vedle ní vyrůstá zámek. Ze zámku stéká cesta až k nám a naše oblaka jsou jako kočár. Pojedeme se přivítat se sluncem?“

„Ne, děvčátko. Tam bydlí vánek a toto je pozvání. Jestli chceš, můžeme na návštěvu. Naber si trochu mlhy do hrsti a pomysli na dárek, který bychom mu dali. Už to máš? Tak, a teď otevři dlaň. No vidíš, není to krása?“

A vjeli přímo do alabastrového sálu, kde stoupaly bílé sloupy k převysoké klenbě.

„Ty jsi vánek?“ zeptalo se děvčátko chlapečka, kterému neustále poletovaly kučeravé vlasy.

„Na, něco pro tebe mám.“ A natáhla ruku s dárkem. Jakmile otevřela dlaň, vytryskla na všechny strany perleťová písnička paní řeky. Sloupy síně se rozzářily a začaly se nahoře splétat do duhového mostu. Chlapeček se radostí rozzářil a jeho bosé nožky začaly podupávat, až z mráčeků pod nimi začaly vypadávat beránky. Hudba zvolna dozněla a všichni usedli.

„Děkuji ti, děvčátko, udělala jsi mi velkou radost. Já ti dám na cestu zpátky také zvláštní dárek.“ A podal jí skleněnou kuličku. Vlastně jen tak vypadala.

„Až budeš chtít dolů,“ řekl vánek, „stačí jen pomyslet a kulička se již postará.“

„Děkuji,“ řeklo děvčátko.

„A co je to támhle za šedý mrak? Vypadá tak rozcuchaně, jakoby někam spěchal.“

„Inu tam bydlí můj bratr víchr. Stále není doma, někde pořád lítá a pak to tak vypadá. Zkusíme ho zavolat a pozdravíme ho, chceš?“

„Chci,“ odpověděla. A tak se postavili na kraj a zavolali:

„Bratře, bratříčku, postůj chvíličku, mám tu písničku.“ Ale kolem to jen zahučelo:

„Spěchám, bratře, děvčátko.

Zastavím se nakrátko.

Slyším vás i písničku.

Tak zas ahoj, bratříčku.“

„Vidíš sama,“ řekl vánek.

„Pojďme se raději dívat dolů.“ A lehli si na břicho, na kraj mráčku, a dívali se a dívali. Klikaté stužky řek a potoků se proplétaly lesy a lučinami. Zrcadla jezer, stružky cest a silnic. Ale nejkrásnější byla pole. Každé se smálo jinou barvou a tvarem. Jakoby někdo rozhodil pastelky po kraji. Dívali se až do večera, ale náhle se děvčátku zastesklo a pomyslelo na svého malého brášku.

A v tom kulička začala růst, až byla tak akorát pro děvčátko a Pinkadélko. Obklopila je a pomalu se snášela domů. Jen co se dotkla země, pinkla a zůstala po ní jen loužička.

„Na shledanou, Pinkadélko,“ řekla holčička a rozeběhla se k domečku.